

tal, men jeg maa tilføje, at jeg ikke har faaet noget egentligt Svar. Den ærede Ordfører (Ogenbald) udtrykte sig i sit første Foredrag derhen, at det i Grunden kun var et Formfag, naar Udvalget havde foreslaaet nu at paalægge Arbeidsbøger ifølgelig at man ved anden Behandling overhovedet havde paalagt en ganske almindelig Forpligtelse til at være forsynet med Legitimationspapirer og den ærede Ordfører har igjen i Dag, idet han imødegik de Bemærkninger, der kom fra anden Side, været noget tilbøjelig til atter at fremhæve den samme Opfattelse, nemlig den, at der ikke var nogen væsentlig Forskjel tilstede mellem det ærede Udvalgs Forslag til anden Behandling og Udvalgets ærede Flertals Forslag til tredje Behandling, idet Spørgsmaalet som sagt kun dreiede sig om Forpligtelse til Legitimation i al Almindelighed eller Forpligtelse til at have en Arbeidsbog. Men naar det Hele saaledes kun er en Formforskjel eller Forskjel af mindre væsentlig Betydning, hvorledes kan man da sige, at af, hvorvidt Udvalgets Forslag til tredje Behandling vedtages eller ikke, afhænger, om der skal gjøres Noget i Retning af Kontrol eller ikke; det forstår jeg ikke, men der er ganske vist — det skylder jeg at sige til — gjort Forsøg paa noget nærmere at paavise Forskjellen, og saa hedder det stundom, at det er en meget væsentlig Forskjel, der er tilstede, og ikke blot en Formforskjel. Jeg maa imidlertid tillade mig at bemærke, at det virkelige forekommer mig, at naar navnlig det ærede Medlem fra Kjøbenhavn, det ærede 4de Medlem for 1ste Kreds (Nellemann) har udtalt sig derhen, at det, som opnaaedes ved Udvalgets Flertals Forslag, var, at man fik et Mærke, som fulgte Personen, eller naar han sagde, at hvis man ikke vedtog dette Flertallets Forslag, vilde Kontrollen komme til at svæve i Luften, saa har jeg forgjæves søgt efter en egentlig Forklaring eller Begyndelse af disse Udtalelser. Jeg vil nemlig indrømme, at dersom det var saa, at Kontrollen, dersom man ikke vedtog disse Forslag, kom til at svæve i Luften, eller hvis det var rigtigt, at man gennem det ærede Udvalgs Flertals Forslag naaede dette at faae sat Mærke paa vedkommende Personer, saa opnaaede man virkelig Noget, men jeg kan ikke se, at dette virkelig naas gennem Udvalgets Forslag. Jeg tror, at naar man i Virkeligheden ser paa Forholdet, vil det vise sig, at man ikke naar videre i Retning af Kontrol ved hvad Udvalgets Flertal her har foreslaaet til 3die Behandling. Jeg tillod mig igaar at rette det Spørgsmaal til Udvalgets Flertal, hvorledes man egentlig har tænkt sig denne Bestemmelse gennemført om, at Enhver, der rejser om for at søge Arbejde og Enhver, under Strafanfvar skal være forpligtet til at have en Arbeidsbog; jeg tillod mig at spørge, om det var Meningen, at denne Lovbestemmelse skulde paaleses overholdt ved jevnlige Undersøgelser eller Undersøgelser nu og da fra Politiets Side, og dertil tillod

jeg mig at sige den Bemærkning, at hvis det ikke var Meningen, at denne Bestemmelse i sin Almindelighed skulde paaleses overholdt, forekom det mig at være meget uheldigt, idet det overhovedet ikke er ønskeligt at have Bestemmelser, hvis Overholdelse man mener ikke at kunne tage det saa nøje med. Dertil bemærkede det ærede 4de Medlem for 1ste Kreds (Nellemann), at dette formentlig ikke var en tilladelig Udtalelse fra min Side, idet han mente, at noget Lignende kunde gjøres gjældende med Hensyn til en Mængde Politibestemmelser, navnlig Ordenspolitibestemmelser; ogsaa med Hensyn til dem gjælder det, at de ikke kunne gennemføres ligeoverfor Alle, at ikke enhver Overtrædelse kan forfølges. Jeg maa dog formene, at der er en væsentlig Forskjel tilstede. Det er ganske sandt, at der er en Mængde Ordenspolitibestemmelser, som ikke kunne overholdes, saaledes at enhver Overtrædelse bliver draget frem og Vedkommende straffet og draget til Ansvar, men en Ting er, at det faktisk viser sig at være ugjortligt at forhindre enhver Overtrædelse eller drage Vedkommende, der overtræde Loven, til Ansvar i ethvert Tilfælde, en anden Ting er at give en Lov, ved hvis Givelse man i Virkeligheden har den Mening, at Politiet ikke skal gjøre sit Bedste for at paase, at den i alle Tilfælde bliver overholdt, og at dette er Meningen med Forslaget, derfor har jeg endelig opnaaet at faae en bestemt Udtalelse for et Dieblit siden af den ærede Ordfører, thi den ærede Ordfører har udtalt, hvad jeg ganske vist bestandig har anset for at være Meningen med Udvalgets Flertals Forslag, at Politiet naturligvis ikke skal spørge Alle og Enhver, Politiet skal naturligvis kun gribe ind og spørge, hvor der efter Personens ydre Optræden eller andre særlige Omstændigheder maatte være Anledning til at nære en Mistanke imod ham for at være Løsgænger og for at have begaaet eller være tilbøjelig til at begaa andre Forseelser. Det er rigtigt, saaledes tror jeg, at Udvalgets Flertal i Virkeligheden har tænkt sig denne Bestemmelse opfattet paa denne Maade, men nu er det, jeg siger, naar man giver en Bestemmelse, som det i Virkeligheden kun er Meningen, at man vil have bragt til Anvendelse i de Tilfælde, hvor Politiet ogsaa uden saadan Bestemmelse ifølge hele sin Stilling maatte føle sig opfordret til at have sin Opmærksomhed henvendt paa bestemte Personer, hvad vinder man saa ved Bestemmelsen? Hvis Politiet i det forudsatte Tilfælde træffer en Person, som er mistænkt, hvad gjør det da til Sagen, om han har Arbeidsbogen eller ikke? Hvis Politiet finder, at Personen i det Hele er mistænkelig, er der jo andre Bestemmelser, som kunne bringes til Anvendelse, men hvis Politiet ved nærmere Undersøgelse finder, at det ikke er en mistænkelig Person, hvad Tilfredsstillende er der da i, at den enkelte Person kan blive ramt med en Mulkt, fordi han ikke er forsynet med denne Arbeidsbog, medmindre